

L. C. Larsen: Jeg maa dog bemærke, at der en Factor i denne Sag, som der ikke er taget Hensyn til, hverken af den ærede Minister eller af de ærede foregaaende Talere; det er Kirkeeieren. Der er nævnt, at Menighedens eier Kirken, men det er sjældent, at dette Forhold træder frem reent; paa mange Steder eies de af private Mænd, paa andre Steder, navnlig i Kjøbstæderne, staae de under særlige Bestyrelser. Det forekommer mig nu, at man ikke kan tilstede en ubegrændset Benyttelse af Kirken, uden at de, der have en væsentlig Interesse i Kirkens Bevarelse, ogsaa faae Veilighed til at afgive deres Stemme. Ved Afholdelse af Kirkeconcerter her i Kjøbenhavn fordres der foruden Biskoppens Stemme ogsaa Kirkepatronatets Tilladelse, og det synes ogsaa, at naar en Kirke skal benyttes, maae i alt Fald flere af det tjenende Personale være tilstede for at have Tilsyn. Jeg skal ikke forfølge dette videre, men blot udtale, at vil man ordne Sagen ved Lov og ikke lade det komme an paa en Overenskomst saaledes som hidtil, maa der ogsaa tages noget Hensyn til det Materielle ved Kirkebygningen.

Høgsbro: Jeg troer dog, at den ærede sidste Taler lagde lidt formegen Vægt paa Kirkeeierens Ret. Det fremgaaer allerede deraf, at han kaldte ham Kirkeeier, naaget dette Udtryk ikke længer er det lovlige brugte. Det har vel tidligere været det, men da vi sidst havde det for her i Folkethinget, nemlig ved Loven om Kirkesyn, i Aaret 1861, blev det her vedtaget, og senere er det stadfæstet af H. M. Kongen, at han ikke skulde hedde Kirkeeier men Kirketiende eier. Det er altsaa kun Kirketienden, som han eier, ikke Kirken, og det med den Forpligtelse, at han skal holde Kirken vedlige. Ganske vist kunne Kirketiende eierne lide Tab ved, at Kirken stæer Overlast, men saa have de at holde sig til den, der har tilføjet den Overlast, som til enhver anden privat Mand, og jeg kan ikke indsee, at de kunne gjøre Forbring paa, at man skal have deres Tilladelse, før man benytter Kirken. Det er en offentlig Bygning, bestemt for Menighedens og dens Præst, og naar en anden Præst istedetfor Sognepræsten er erklæret som an-

svarlig for, hvad der foregaaer, har man at henholde sig til ham; Kirketiende eieren kan ikke træde hindrende i veien. Jeg troer derfor, at det er fuldt berettiget, at hverken den høitærede Minister eller jeg eller andre Medlemmer have gjort et saadant Hensyn gjældende. Yderligere skal jeg takke den høitagede Minister for den velvillige Maade, hvorpaa han har besvaret vor Forespørgsel, og navnlig haaber jeg, at han vil tillade os i Slutningen af hans Udtalelser at see et Øste om, at ogsaa denne Sag skal være Gjenstand for den alvorlige Overveelse, som han vil underkaste alle Kirkens nuværende Tilstande, og at det saaledes maa stæe er muligt, at han daaare kan forelægge denne Sag for os i en saadan Stikelse, at den ogsaa kan blive Gjenstand for vor nyere Overveelse.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg skal blot tillade mig adskillige Bemærkninger i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Thurah) fremkom med. Det ærede Medlem bebrejdede mig forskjellige Modsigelser. Han skjelnede mellem Modsigelser i de trufne Bestemmelser og Modsigelser, som jeg havde gjort mig skyldig i i mine Udtalelser. Til det første Slags troede det ærede Medlem at maatte henregne, at der i visse Stifter findes en forskjellig Praxis, saaledes at Biskopperne i enkelte Stifter tillade Sognepræsterne Brugen af deres Kirker udenfor den almindelige Gudstjeneste, saa at de blot behøve bagefter at anmeldes det, medens det Modsatte er Tilfældet i andre Stifter. Jeg indrømmer, at der finder en forskjellig Praxis Sted, en Ulempe, som det dog maa stæe turde være muligt at afhjælpe. Hvad det andet Slags Modsigelser dernæst angaaer, saa skulde den ene, om jeg ikke opfattede det ærede Medlem feil, bestaae deri, at jeg skulde have omtalt, at Sognepræsten ikke havde Bemyndigelse til at tilstaae andre Præster Brugen af sin Kirke, medens han dog paa den anden Side kunde nægte sit Samtykke dertil. Jeg seer imidlertid ikke nogen bestemt Modsigelse deri. Er den der ippovrigt, da kommer den i alt Fald paa Regning af den sedsfindende Praxis, eller af de trufne Bestemmelser, men jeg seer